

СЕРПЕНЬ

1981

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№16 (1106)

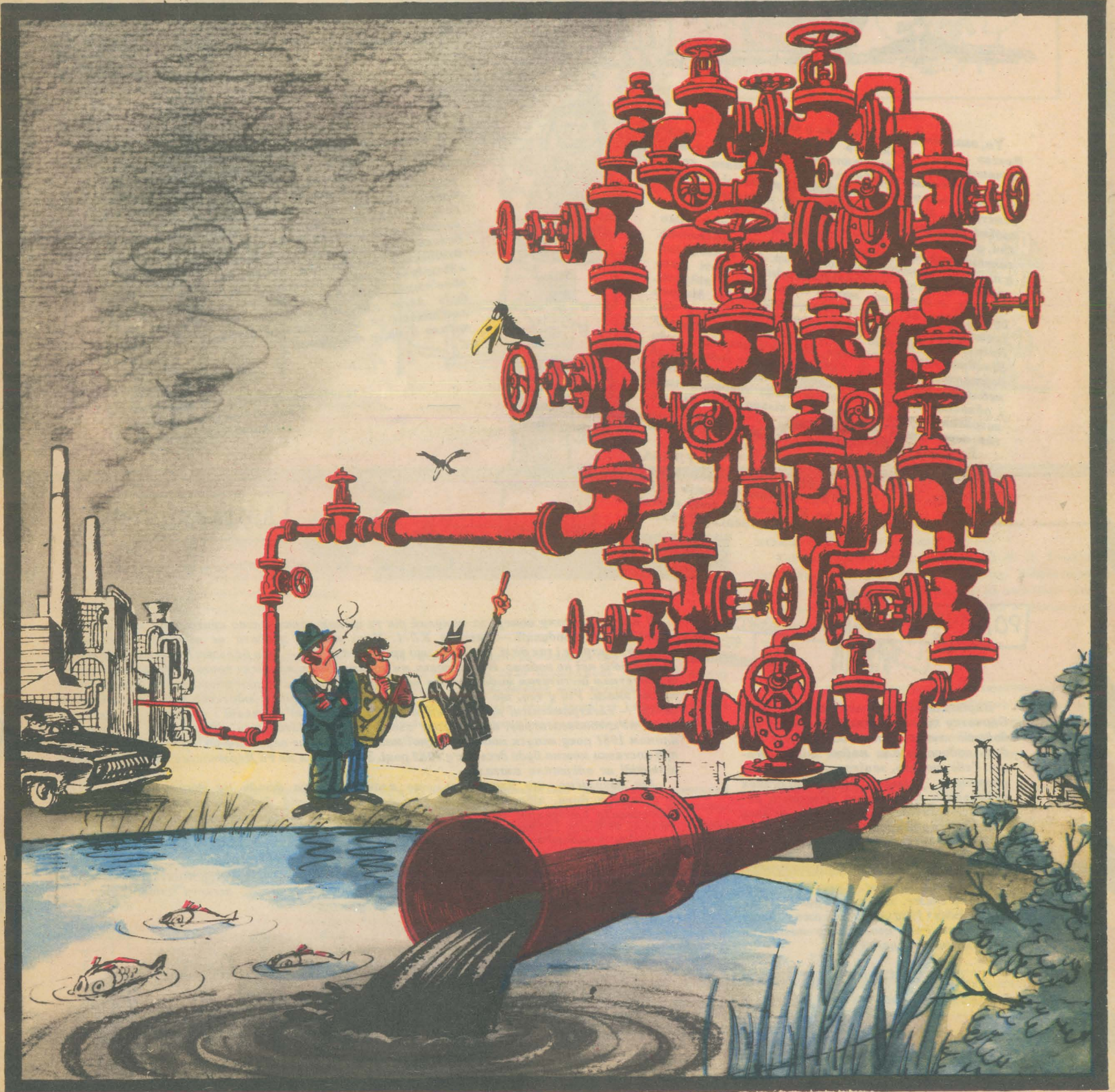
Ціна номера 20 коп.



ДЗЕРЖИНЦЬ



Мал. В. ГОНЧАРОВА



— Як бачите, ми зробили все можливе, щоб стічна вода не потрапляла прямо у річку...



Скажи, будь ласка, скільки знадобилося б часу будівельникам Білолуцького міжколгоспбуду Новосковського району Ворошиловоградської області, щоб спорудити піраміду Хеопса? Як відомо, єгипетські майстри, не маючи ніякої техніки, звели її протягом кількох десятиріч. Не знаємо, що ти на це відповіси, але ми впевнені, що білолуцьким майстрам на це потрібно було б не менше кількох століть. Такого висновку ми дійшли тому, що ось уже восьмий рік цей механізований міжколгоспбуд морочиться з будівництвом звичайнісінького двоповерхового шістнадцятиквартирного будинку.

Жителі селища Білолуцька.

Ворошиловоградська область.



Ти, звичайно, пам'ятаєш, як у кінокомедії «Волга-Волга» герої, дивлячись один на одного через відчинене вікно, розмовляють між собою по телефону. Не менш смішні сцени можна спостерігати, коли головний лікар Маловісківської районної санепідемстанції М. Г. Білецький хоче переговорити із своїми підлеглими. Річ у тому, що Микола Григорович, вирішивши не відставати від моди, придбав для санепідемстанції автоматичну систему управління, а простіше — внутрішній комутатор. Але приміщення санепідемстанції невеличке: в одній кімнаті щось скажеш, в іншій все можна почути. Тому підлеглі, буває, ніяк не можуть зрозуміти, чи то Микола Іванович через комутатор говорить, чи просто так. Питається, для чого ж потрібна ота чудо-техніка? Швидше всього, не знає М. Г. Білецький, куди державні гроші дівати. Кабінет його так заставлений меблями, що й пройти важко. На умеблювання і обладнання свого робочого місця головний лікар витратив державних коштів у кілька разів більше, ніж передбачено нормами.

То чи не занадто широка душа у М. Г. Білецького?

Б. ГЛОБА,
старший контролер-ревізор КРУ
Міністерства фінансів УРСР
по Маловісківському району
Кіровоградської області.



Вияткову люб'язність демонструє голова нашого колгоспу — Олександр Олександрович Новак — що-регулярно доставляється в дитячий садок першої туди 6—7 разів на місяць. Не пам'ятаємо жодного випадку, щоб Олександр Олександрович не пообіцяв батькам виділити для транспортування їх діточок колгоспний автобус або, принаймні, не попередив: «Можливо, автобус трішечки затримається... Але обов'язково буде. Так що, дороги мої, дуже прошу, будь ласка, не хвилюйтеся». От якби до цієї люб'язності та ще постійного автобуса! Не скарги писали б ми, а панегірики.

Т. САП'ЯН,
телятниця колгоспу «П'ятирічка»
Сахновщинського району
Харківської області.



РОДИЧЕВІ

Вирішили ще раз потурбувати тебе. Спочатку хочемо подякувати за те, що допоміг знайти нашу бандероль, яка десь подорожувала майже шість місяців. Тебе, мабуть, зацікавить, де ж вона пропадала стільки часу. Заступник начальника Кримського обласного виробничо-технічного управління зв'язку тов. Юр'євич написав нам: «... заказная бандероль поступила в отделение связи 25.09.80 г. и вручена 26.09.80 г. Вашему родственнику».

То, може, Перче, хоч тобі тов. Юр'євич скаже, хто ж той родич, який 26 вересня 1980 року одержав нашу бандероль і до цього часу навіть не познайомився з нами?

Сім'я ГРУШЕЦЬКИХ.

м. Керч.

У шістнадцятому номері за минулий рік ти цілком справедливо критикував нас за низьку якість нашої продукції — машини КЛ-1. Нині можеш зробити це вдруге, а десь через півроку — втретє і так далі. І не тому, що критика для нас — мов бальзам для душі, і ми ніяких висновків із неї не робимо. Ні, висновки ми робимо. Зокрема, після твого виступу завод разом із проектним інститутом модернізував машину, але випустити удосконалений її варіант ми не маємо змоги. Річ у тім, що для нової нашої моделі потрібні додатково деякі комплектуючі деталі — електромагнітні пускачі, арматура, автоматичні викидачі і ще дещо. Виділити їх може «Укрголовелектро», але не хоче цього зробити, мотивуючи відмову тим, що, мовляв, планом 1981 року випуск модернізованої машини КЛ-2 не передбачено, і розглянути питання про поставки можна буде десь аж у 1982 році. Зверталися ми і в Держпостач УРСР, але звіти відповіді не одержали взагалі.

Ми розуміємо, що плановість — це плановість, що фонди на дорозі не валяються. А з іншого боку, хіба нормально, що завод змушений буде протягом року випустити недосконалу продукцію? Що скажуть на це керівники «Укрголовелектро»?

І. ТИМЧЕНКО,
директор Полтавського заводу
легкого машинобудування.



КОЛЮЧКИ У ДВА РЯДКИ

ПОМІНЯЛИСЯ РОЛЯМИ

До загсу ніс Марію Гриць...
Тепер вона його — з пивниць.

ПРИНЦИПОВІСТЬ

Він рота совісті заткнув: «Доволі!
Підказок не любив я ще у школі!»

ІСТОРІЯ ОДНОГО КОХАННЯ

Загс... Поцілунок... Компліменти...
Суд... Виконавчий... Аліменти...

НЕВДАЛИЙ ВИБІР

— Чом розлучились, Олю, ти і Клим?
— Не свариться ніколи: скучно з ним!..

АРХІПОЛІГЛОТ

Зна стільки мов (робота плідна!),
Що вже забув, яка з них рідна.

Григорій АРАБХАНОВ.



— Маню, та обслужи наших гостей, знову забула, що ти не в кафе, а у себе вдома!



ВІЧНИЙ ОБ'ЄКТ?

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП).
Ось уже третій рік кипить і не викпає
робота на спорудженні молочного блоку
у колгоспі імені Карла Маркса Миронівського району. Будівельники зводять стіни, потім розбирають, знову мурують, встановлюють танки, в яких мусить охолоджуватися молоко, після цього демонтують і виносять їх на двір. Даремно витрачаються кошти, матеріали, пропадає людська праця, але чомусь нікому з місцевих керівників від цього ні холодно, ні жарко.



ІЗ СЕКРЕТІВ ЕКОНОМІЇ

МУКАЧЕВЕ ЗАКАРПАТСЬКОЇ області. Починаючи з 1975 року, домогосподарки будинку № 3 по вулиці ХХ з'їзду КПРС зекономили кілька десятків тисяч кубометрів природного газу. На запитання кореспондента ТАП, яким чином було досягнуто таких високих показників, мешканці будинку дружно відповіли: «Дуже просто. Ми ще жодного дня не користувалися тим газом, який ось уже шостий рік чомусь ніяк не дійде до наших квартир».



УРОКИ ГРАМОТИ

КОРОСТИШІВ ЖИТОМИРСЬКОЇ області. (Спец. кор. ТАП). Малюки, які живуть по вулиці Більшовицькій, 127, активно вивчають грамоту. Правда, не за букварем, а за відписками, які з 1979 року сумлінно надсилають їхнім батькам керівники райвиконкому, обіцяючи спорудити біля нових багатоповерхових будинків дитячий майданчик, а також упорядкувати навколишню територію.



ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Спартанську систему загартування всіх головний лікар Рокитнівської районної лікарні, що на Ровенщині, Халимон Є. В. Пацієнтів він витримував у неопалюваних палатах, на твердих постелях, у невипраній білизні. В лікарні не працювала каналізація. Активно допомагав Халимонку і його заступник по адміністративно-господарчій частині С. О. Шевчук, який штучно створював дефіцит твердого і м'якого інвентаря в лікарні.

Але пацієнти не зрозуміли необхідності повернення до стародавнього способу виживання і написали про це до нашої редакції.
Як повідомив заступник начальника управління лікувально-профілактичної допомоги Міністерства охорони здоров'я УРСР тов. Чекман В. В., головного лікаря Халимона Є. В. з посади звільнено, а його заступника С. О. Шевчука притягнуто до кримінальної відповідальності.

Мал. В. ЧМИРЬОВА



— Гей, товаришу, чи не можна обережніше!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ТУРИСТСЬКИМИ СТЕЖКАМИ



— Шарику! Дев'ять на дванадцять, будь ласка!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. В. ГЛИВЕНКА



Без слів.



Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



Без слів.



Мал. В. ШИРЯЄВА



— Не бери прикладу з людей. Учися за собою приборати.



Лірично-кримінальна історія

— Нехай мене той голубить, а хто вірно мене любить,— оголосила вона.

— Я люблю тебе, свою любку, як голуб голубку! — категорично заявив він та ще й додав:

— Якби ти знала, що в моєму серці діється: доторкнись, то спалахнеш!

Одне слово, він закохався в неї, як чорт у суху грушу.

З того й почалось.

Вона йому:

— Словам не вірю — доведи на ділі!

Почав він доводити: за короткий час розтринькав чимало державних фондів матеріалів і сировини.

— Молодець! — сказала йому вона. — Але це ще не все! Зроби так, щоб завод твій у трубу вилетів.

Підбадьорений похвалою коханої, він так старався, що невдовзі непродуктивні витрати заводу (сплачені ним штрафи, пені та неустойки) зросли до багатьох сот тисяч карбованців, а завод потрапив у тяжке фінансове становище й почав справді вилітати в трубу...

— Добре стараєшся! — похвалила вона його. — Але ти повинен зробити так, щоб завод випускав якомога більше браку. І щоб вартість того браку з винних не стягувалась.

— Буду старатись! — запевнив він її.

І його старання увінчалися успіхами, за що вона його також похвалила і поставила чергову вимогу:

— Придбай чим більше зайвого і непотрібного заводу обладнання! Нехай воно собі лежить і псується.

— Буду старатись! — запевнив він її.

І його старання увінчалися успіхами, за що вона його також похвалила і поставила чергову вимогу:

— Придбай чим більше зайвого і непотрібного заводу обладнання! Нехай воно собі лежить і псується.

Він і цю її вимогу виконав успішно: завалив непотребом значну частину заводської території.

І за це вона його похвалила, а заодно наказала:

— Закріпи за мною дві легкові персональні автомашини з шоферами!

— Голубонько! Люба моя! Не можу... — простогнав він ледь чути. — За штатом належить мати на заводі лише одну легкову автомашину і одного шофера до неї. І ця машина закріплена за мною.

— Ага! Не можеш? А запевняєш, що любиш мене! Якщо любиш, то зроби так, як я тобі велю! Однією машиною з водієм будеш користуватися ти, а двома з водіями — я! У фінансових звітах заводу, про всяк випадок, можеш показувати, що утримуєш лише одну машину, закріплену за тобою, а витрати на утримання двох легкових автомашин, якими користуватимусь я, можеш списувати безпосередньо на виробничі затрати заводу. Второпав?

Він, звичайно, второпав і все так, як вона наказала, зробив. Хіба є на світі щось таке, чого не можна зробити заради любові? Бо ж любов — не пожежа, займеться — не погасиш...

* * *

Він — це Валентин Георгійович Халабузар, директор Ладжинського заводу ферментних препаратів, що у Тростянецькому районі на Вінниччині.

Вона — це звичайна Безгосподарність.

І. ГАЛИЦІН.



У ПОРЯДКУ КОМПЕНСАЦІЇ



Монолог на самоті

Він не може так категорично ставити питання. Совість йому не дозволяє. Нахабства не вистачає. Ще про скромність, чесність, порядність згадав би. Тепер це модно... А я можу! В порядку компенсації.

У президіях хто постійно возсїдає? Він, Іван Микитович Майструк!

Чий портрет беззмінно на Дошці пошани висить? Його портрет, Івана Микитовича Майструка!

Премії кому? Звісно, йому, Івану Микитовичу Майструку!

Ну й що, що він передовик? З часом не рахується, готовий на перший поклик? Про громадське більше, ніж про своє кровне, дбає? Це його абсолютно лічна-особиста справа. Я на його становище не зазіхаю. А свого не попушу! Права свої знаю... Раз у законі записано — обеспеч! Дай, що положено!

Прогресивку урізали? Урізали! Тринадцятої зарплати лишили? Лишили! По якому праву, я питаю? Подумаш, під мухою, на роботу з'явився, верстат запаров. Подумаш, у витверезнику переночував. За свої п'ю, не за каззонні. Ну, виніс детальку під полою. А сторбжа куди дивилася? З неї спрос!.. Почекай, почекай, ти ще мені поплатишся. До прокурора дійду! Анонімками засиплю!

Що ти мені квартирою в очі штрикаєш? На що натякаєш? Обманним шляхом, думаєш, ге? Це ще доказати треба. Довідка осісьо, бачиш... мати рідна при неізличимій болезні. Ну й що, що вона зі мною не живе? Тй краще знати, де і з ким жити... Правильно, собака в мене окрему кімнату займає. Тй також свій куток потрібний. Квартплату, між іншим, я сповна сплачую. Не підкопашся.

Ну й що, що в нього троє дітей і малогабаритна квартира? Дві проходні кімнати і санвузол із ванною суміщенний? Совість йому не дозволяє. Нахабства не вистачає. Він не може... А я можу! Я «Жигулька» требую поза всякою чергою. В порядку компенсації!

Анатолій ЧАЛИЙ.

У РЕСТОРАНІ

— Мабуть, щось клієнту цьому шкодить...

Може, хворий? Ще, дивись, помре: Кожен день обідати приходять — Випивки ж ні разу не бере.

ЗВІДКИ БЕРУТЬСЯ НЕДУГИ

Іван зітхає тяжко — що поробиш: Дружина стогне, геть з лица вже спала. У неї кожен день — нові хвороби: Енциклопедію медичну прочитала!

Василь КРАВЧУК.

Я ЧОВИ В ТАКСІ

Літня рань. В цвіту Одеса.
Клини у росі.
Мчать авто, шуршать колеса...
Я — ловлю таксі.

Пролетів один, як вітер.
Другий пролетів:
Робить вигляд — «не помітив»,
Що спинить хотів.

Чи вклоняться їм низько!
Не стають і квіт...
Але ось гальмує різко
Інший одесит.

Очі добрі і веселі,
Усмішка ясна:
«Что-то, вроде, вы хотели?» —
Витягся з вікна.



— Жду таксі, та мчаться мимо.
Спробуй їх злови!..
Він обвів мене очима
З ніг до голови,

«Жигулі» погладив білі
Й кида:
«Вы чудны!
Вам поехать нужно, или
«Шашечки» нужны?»

— Тхаты! — випалив я радо, —
На вокзал спішу...
«Раз вам надо, значить надо!»
І кивнув:
— Прошу!

Сіли, рушили... В дорозі —
Все від нього взнав:
І про дині на Привозі,
І в футбол хто грав,



І про те, як в сина Борі
(Й на які гачки!)
Під Лузанівкою в морі
Ловляться «бички»,

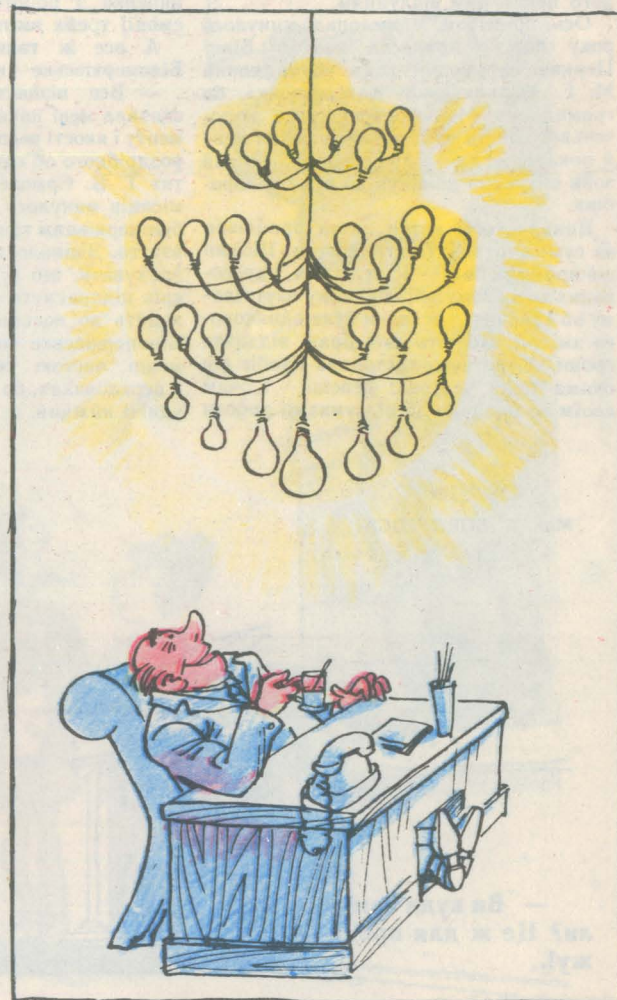
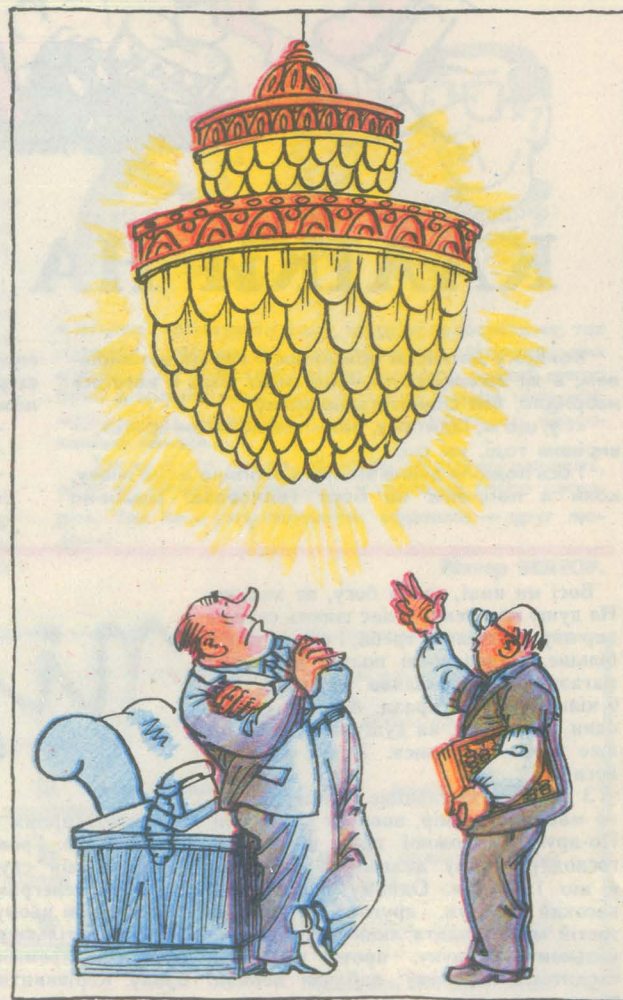
І хто знов його Одесі
Свій наніс візит!..
Словом, віз мене чудесний,
Справжній одесит:
Вразив щирістю такою
Душу він мою!..

Став, де слід й махнув рукою:
— Шлю привет! Адью!

... Хай же й вас отак в дорозі
Зустрічають всі:
Щоб не він, мабуть, би й досі
Я ловив таксі!

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА



— Треба бути економнішим!



КАЛІКИ НА КОЛЕСАХ

Колись у дитинстві приснилося: керую автомобілем, а як загальмувати — не знаю. Вже й кататись набридло, але спинитись не можу.
— Ну, що ж, їздитиму, поки пальце не вигорить! — вирішив тоді, уві сні.
І ось подібне дивне відчуття охопило мене знову, коли я потрапив на борт тепловоза. Тільки-но

вирушили зі станції Полтава-товарна, як помітив стурбованим бувалою машиніста і його молодшого помічника.
— Що ж сталося? — гукаю на вухо сивооголовому.
— Машина несправна.
— В якому розумінні? — затремтів мій голос.
— Тече паливо і масло, — обізвався машиніст.

По тілу побігли мурашки.
— Це ще нічого, — заспокоїв мене залізничник. — Іноді полтавці підсовують нам таку техніку, що сидати страшно. Колись я був навідрізь відмовився весті тепловоз — в такому жалючому стані він був. Так ще й від диспетчера компліментів не слухався.
— Слабаки ви, — каже, — усі там, у Лозівському депо. Ось наші хлопці-полтавці покажуть вам, як треба працювати.

І викликав бригаду — «ух!» А мене відправили додому в ролі пасажирів. До Лозової, правда, якимсь із гріхом пополам, ми тоді дотягли, зате там довелося простояти на техогляді, замість належних 50 хвилин, цілу добу...

І помовчавши, лозівський машиніст додав:
— Хотів і цього разу відмовитись. Але з начальством сперечатися...

Поки він підшукує порівняння, знічев'я гортаю журнал технічного стану тепловоза. Ось окремі записи: «Замінити використаний вогнегасник...», «Пробій газів на вихлопних люках...», «Тече масло по з'єднаннях трубок із манометрами...» Аж не віриться: півцентнера масла витече на шпали, поки доїдемо од Полтави до Лозової. А скільки прольється в дорозі дизельного пального!

Помережаний зауваженнями машиністів, журнал проглядають у депо. Проти зауважень з'являються відповідні записи: «Неполадки усунено». Насправді ж усе те і ніщо не змінюється. Несправності перекочують зі сторінки на сторінку.

Хочу відразу зауважити, що тепловоз, який я обрав для своєї поїздки, — не якийсь унікальний невдаха, котрий з незрозумілих причин потрапив у немилість до ремонтників. Він — найтиповіший із типових локомотивів, котрі бігають поміж Полтавою і Гребінкою. З-поміж тих, що їх машиністи зустрічають з ревною іронічним посміхом:
— Яким ти був, таким ти і зостався. Бракує тільки таблиці на борту: «Громадяни, тримайтеся подальше!»

Керівники депо, з яких випускаються оці каліки на колесах, правда, почувують себе у повній безпеці: це жоден із них, за словами машиністів, не піднімався на борт локомотива, щоб під час подорожі особисто перевірити якість ремонту в опікуваних ними майстернях. А не завадило б!



В. СЕМЕНО.

ст. Полтава — ст. Лозова
Південної залізниці.

Босі ми нині, слава богу, не ходимо. На душу населення у нас шийть стільки пар взуття, скільки треба, і навіть трохи більше. Переполені полиці взуттєвих магазинів переконливо свідчать, що з кількістю усе гаразд. Або, як сказав один жартівник, на душу населення ми вже шити навчилися. Тепер черга за ногами.

З ногою — складніше. По-перше, вона має свій розмір, повноту і так далі. По-друге, у кожній парі ніг є свій господар, якому далеко не байдуже, в що їх узутти. Одному подобається високий каблук, другому — середній, третій може ходити лише в туфлях на низькому каблучку, проте всі вони сходяться в одному: каблучки повинні триматися доти, поки носитиметься взуття, шви не повинні розходитися, а підшви — відклеюватися, і, зрештою, саме взуття мусить бути якщо не останнім криком моди, то, принаймні, його недалекий відлуння.

Ось, приміром, у листопаді минулого року пошта принесла нам з Білої Церкви письмовий зойк громадянина М. Г. Мельниченка. Кажу «зойк», бо громадянин Мельниченко свого коронного листа так і закінчує: «Хоч мене й покарали, але я дуже радий, що мій зойк обурення долинув до вух бракоробів».

Виявляється, автор листа працював за сумісництвом телеграфістом. Щодня він приймав по 10—15 телеграм, адресованих місцевому виробничому взуттєвому об'єднанню, і всі вони були однакового змісту: заберіть свій брак, віддайте гроші. А третього листопада пробіг він очима текст червої депеші — і очам своїм не повірив: за підсумками роботи

Ніг парасолькового...

«Укрвзуттєпром» присудив об'єднанню перше місце. Громадянин Мельниченко виконав свій службовий обов'язок — передав телеграму, куди слід, але докинув при цьому від себе кілька слів: мовляв, як тільки руки у вас простягатимуться за премією при такій кількості браку. Керівництво об'єднання образилося, поскаржилося поштовою начальству. Оскільки із сумісниками особливо не панькаються, начальник Білоцерківського райвузла зв'язку т. Бабанюк оперативно звільнив М. Г. Мельниченка з роботи. Щоб знав: власні емоції треба вміти приборкувати.

А все ж таки — що являє собою Білоцерківське взуттєве об'єднання? — Все пізнається в порівнянні, — сказала мені начальниця відділу асортименту і якості республіканського оптовороздрібного об'єднання — фірми «Взуття» Т. В. Ермоленко. — За одинадцять місяців минулого року ми забракували білоцерківцям тридцять одну тисячу пар взуття. Здавалося б, немало. Але коли врахувати, що в середньому з конвейерів підприємств «Укрвзуттєпрому» виходить до восьми процентів браку, то Білоцерківське об'єднання з більш-менш чистою совістю може ходити в передовиках, бо в них цей показник — удвічі нижчий.



Отак-то, шановний Микола Гнатовичу Мельниченко: все пізнається в порівнянні. Може, якби ви знали, що за дев'ять місяців минулого року (за цей період білоцерківцям присудили першість) обласні об'єднання фірми «Взут-

тя» забракували майже два мільйони пар взуття, понизили в сортності понад двісті тисяч пар, а ще чотириста тисяч пар повернули на підприємства через нікудишню упаковку і що за ці гріхи взуттєві підприємства розплатилися двома з половиною мільйонами карбованців штрафів, то не виключено, що ота 31 тисяча пар білоцерківської халтури здалася б вам кравлею в морі браку. І ви, замість того, щоб соромити керівництво місцевого об'єднання, склали б на його честь телеграфну оду. За вміння утримувати потік браку у вузлах, порівняно з іншими об'єднаннями, берегах. Бо якби ви працювали телеграфістом в Ужгороді, Херсоні, Ворошиловграді, Донецьку чи Миколаєві, то навантаження б на вас випало більше: у цих містах шийть на душу населення, а не на ноги, навіть те взуття, якому присвоєно державний Знак якості.

Так Ворошиловградське об'єднання відвантажило в серпні ровенській фірмі «Взуття» 1200 пар шкільних черевиків із почесним п'ятикутником, і всі вони виявилися не вартами доброго слова, а тому були забраковані. Кіровоградська фірма «Взуття» на тій же підставі повернула ворошиловградським взуттєвикам усі 705 пар чоловічих напівчобітків, а хмельницькі торговельники — дві

третини шкільних чобіток. Туди й назад подорожувало також взуття «підвищеної якості» Закарпатського, Чернівецького, Донецького та інших об'єднань, Херсонської взуттєвої фабрики.

Дехто може запитати: а чому це автор оперує минулорічними фактами? Річ у тім, що наприкінці минулого року, вивчаючи тему, я побував на церемонії затвердження зразків взуття, якими підприємства «Укрвзуттєпрому» мали радувати споживача в році вісімдесят першому. Авторитетна комісія на чолі з головним інженером «Укрвзуттєпрому» Георгієм Семеновичем Лобзою (в неї входили представники Будинку моделей, технологічного інституту і фірми «Взуття») присіклавила оглядала підшви, каблучки, вимірювала їх висоту, обговорювала, чи естетичного кольору устілки, і лише після цього або давала зразкові півтки в життя, або ж його відхиляла. Директори фабрик від хвилювання стікали потом і мало не на колінах умовляли членів комісії не казати «ні», а дати можливість виправитися їм самим і виправити зразки до рівня світових стандартів.

— Чому вони так переживають? — поцікавився я.

— Еге, — пояснили мені, — бо нині діє нова система економічного стимулювання взуттєвиків. По-перше, фабрика може шити лише те, що їй отут затвердять, а затверджене мусить бути чимось новеньким. По-друге, відтепер підприємства один поперед одного будуть ганятися за новинками, бо за продукцію з індексом «Н» одержуватимуть набагато більше. Той, хто топтатиметься на місці, рано чи пізно піде, образно кажучи, на дно. Про якість ми вже й не говоримо: вона буде на першому плані.

І я вирішив зачекати, поки насіння нової системи дасть сходи. У червні на моє прохання працівники республіканської фірми «Взуття» дослідили стан посівів. Це дослідження має назву «Інформації про виробництво, поставку і стан якості взуття, що випускається підприємствами «Укрвзуттєпрому».

Порівнюю її з аналогічними аналізами, зробленими позаторік і торік. Текст практично той же, цифри, щоправда, не

збігаються, але стали вони не набагато веселішими, а деякі, навпаки, посумнішали. Ворошиловградське взуттєве об'єднання і ще з півдюжини об'єднань як порушували затверджені асортимент, так і порушують, як відступали від затверджених зразків, так і відступають; Херсонська фабрика як гнала брак, так і гонить, тільки тепер чомусь навіть інтенсивніше; як бракувалося взуття із Знаком якості, так і бракується; як зривався випуск взуття великих розмірів і повноти, так і зривається.

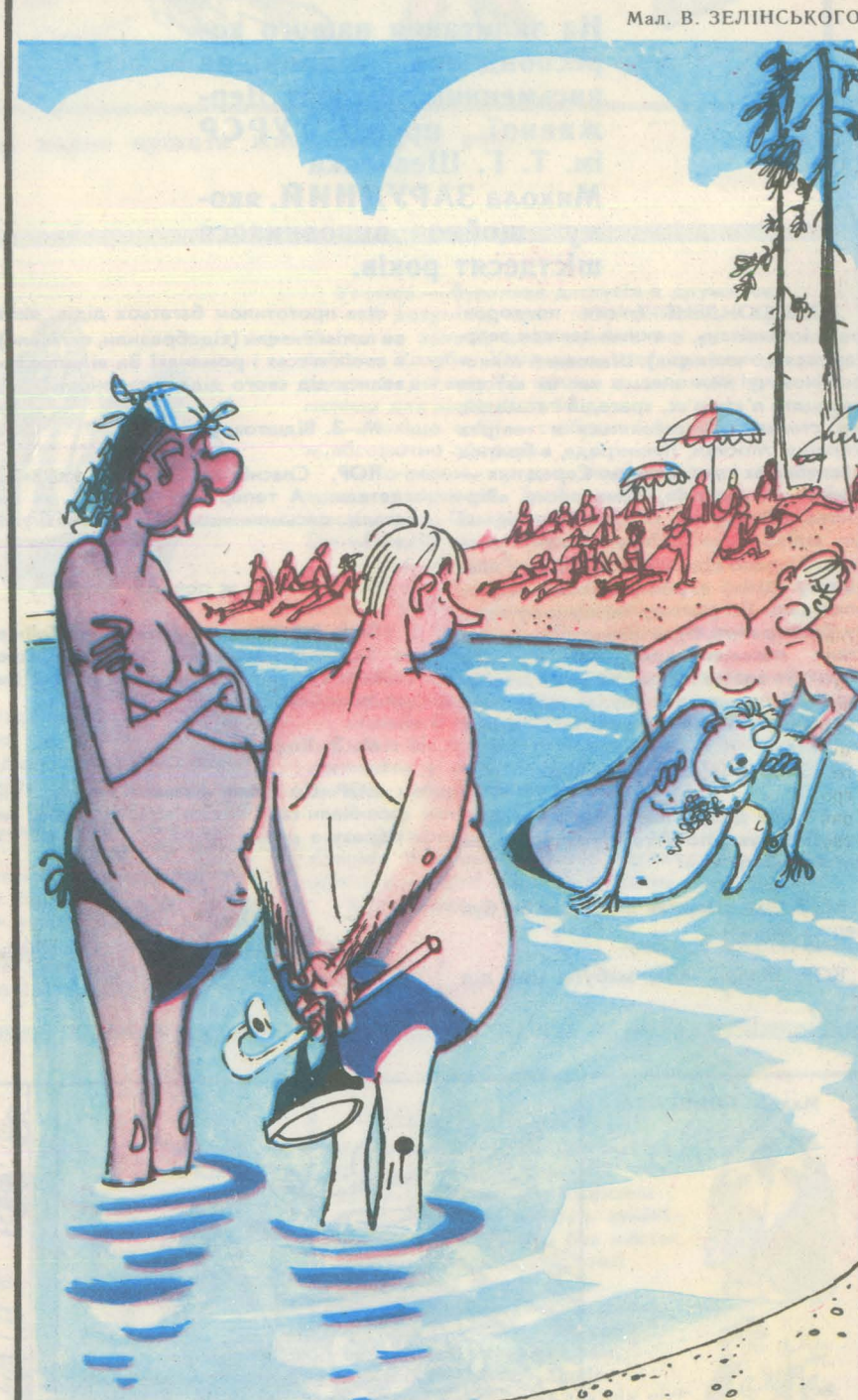
— Як же так? — здивувався я. — Головний інженер «Укрвзуттєпрому» товариш Лобза особисто затверджував зразки. Невже його підпис у протоколі засідання комісії не авторитетний для директорів фабрик?

— За авторитет — не скажемо, — відповіли мені працівники фірми «Взуття», — бо не знаємо. А в поганій обізнаності Г. С. Лобзу ви підозрюєте даремно. Ми шокварталу надіслаємо в «Укрвзуттєпром» аналогічні інформації, однак не пригадаємо, щоб хто-небудь коли-небудь на них прореагував.

Звичайно, я далекий від думки, що взуттєвики навмисне топчуться на місці. У них також є свої труднощі і свої проблеми. Ідучи в «Укрвзуттєпром», я наперед знав, на що там нарікатимуть. Так воно й вийшло. «Укршкіпрому» дсталося за низьку якість шкіри, іншим суміжникам — за неритмічні поставки клею, матеріалів на підшви, каблучки тощо. В «Укршкіпрому», у свою чергу, не були в заклопотанні від якості сировини, що надходить із м'ясокомбінатів. Я зрозумів: якщо за цим принципом шукати крайнього і далі, можна дійти до того, що звинувачуватимуть у всьому свиней, які народжуються у щетині, а не в люксовій хромовій оболонці.

Річ, очевидно, в тім, що дехто використовує об'єктивні та суб'єктивні труднощі як парасольку, прикрившись якою, можна пересидіти адміністративну негодю. Ім би таку загострену реакцію на брак, як у жителя Білої Церкви Миколи Гнатовича Мельниченка. Навіть якщо вона виходить за межі службової інструкції.

В. БОНДАРЕНКО.



Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

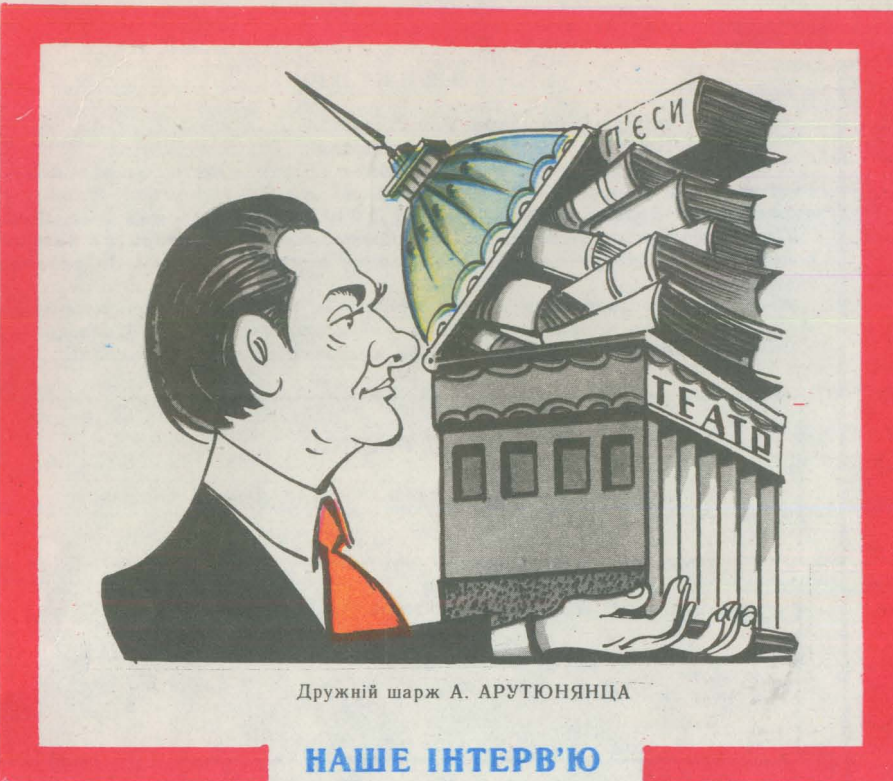
— Не розумію, навіщо цей Петренко старався начальника рятувати: його ж і так висунули на вищу посаду!

Мал. А. БОРДУНІСА



— Ви куди понесли? Це ж для продажу!..





Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

НАШЕ ІНТЕРВ'Ю

На запитання нашого кореспондента відповідає письменник, лауреат Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка Микола ЗАРУДНИЙ, якому щойно виповнилося шістдесят років.

КОРЕСПОНДЕНТ (після поздоровлень і привітань, з якими завжди звертаються до ювілярів). Шановний Миколо Яковичу! Ми знаємо вас як автора двадцяти п'яти п'єс, трагедій і комедій, які ставилися і ставляться в театрах України, Москви, Ленінграда, в братніх республіках і за рубежом. Серед них — «Веселка», «Антеї», «Сині роси», «Вірність», «Фортуна», «Тил», «Дороги, які ми вибираємо», «Пора жовтого листя»... Широко відомі і ваші романи: «На білому світі», «Уран», «Гілея», збірки оповідань. Широкому читачському загалу, безперечно, буде цікаво знати, як ви стали письменником, що чи хто штовхнув вас на тернистий шлях літератури? Якщо у вас була няня, яка розповідала вам казки, то як її звали?

М. З. Нані не було. Був дід.

КОР. Це дуже важлива деталь. Дід, напевно, був з почуттям гумору і читав журнал «Перець»?

М. З. Дід «Перця» не читав, бо був неписьменний...

КОР. Жаль... Але, мабуть, цей дід

і став прототипом багатьох дідів, яких ви потім вивели (відобразили, оспівали) в своїх п'єсах і романах? Ви відштовхувались від свого діда у творчості?

М. З. Відштовхувався.

КОР. Спасибі, це дуже важлива деталь... А тепер цікаво знати, як ви стали письменником, що штовхнуло вас?..

М. З. З чого ж почати?

КОР. З босоногого дитинства. Майже в усіх письменників (а найбільше в поетів) було босоного дитинство. Ви ходили босий?

М. З. Ходив.

КОР. Це дуже важлива деталь... Ви починали свій шлях з віршів, прози, чи одразу з драматургії?

Пауза. Закурили.

М. З. Ні, пробачаюсь, але я почав з перекладів...

КОР. З перекладів?! Це дуже важлива деталь. І що ж ви перекладали?

М. З. «Мартіна Ідена» Джека Лондона.

КОР. (погасив сигарету, випив води). Так і почали з англійської?! Це дуже важлива деталь! Скільки ж вам було років?

М. З. (погасив сигарету). Тринадцять...

КОР. Тринадцять! Хто ж вас навчив англійської мови? Наскільки мені відомо, ви тоді жили в селі Городище-Пустоварівці Володарського району Київської області?.. Ходили до п'ятого класу і у вільний від навчання час пасли корову... І раптом Джек Лондон... з англійської!

М. З. Я переклав «Мартіна Ідена» з російської...

Пауза. Кореспондент закурив.

КОР. Це дуже важлива деталь... Як же воно сталося?

М. З. Бібліотека в нашій школі була малесенька. І ось одного разу я прочитав у піонерській газеті «На зміну» оголошення, що Народний комісаріат освіти організував у Києві першу бібліотеку для учнів сільських шкіл. Бажаючих просили написати листа у відділ «Книга — поштою», зазначивши свій вік і адресу...

Того ж дня я відправив листа до Києва, дипломатично не зазначивши свого віку, з проханням надіслати мені якусь книгу... Тривожними були дні чекань. Пришлють чи не пришлють! Це була головна тема наших пастушківських розмов. Билися об заклад. Кілька моїх ровесників клялися, якщо книгу пришлють, по п'ять днів завертати мою корову, інші обіцяли дати поносити нового кашкета перед клубом, щодня приносити по три груші-дулі, дати сім разів вистрелити із самопала... А якщо не пришлють, то... У такому випадку я був приречений майже на вічне звертання чужих корів, транспортування картоплі з чужих городів та інші справи, визначені неписаним кодексом нашого пастушківського товариства... Минув тиждень. І ось одного дня листонша урочисто вручив мені у школі (під розписку) бандероль... Збіглося пішколо... Я розірвав конверт і показав новісній книжку, а потім прочитав назву:

— Мартин Іден. Джек Лондон. Ой — тільки не Мартин, а Мартін, — поправила мене вчителька Катерина Степанівна. — Написав її американський письменник. Це чудова книга... Вдома я роздивився — книга була російською мовою. Я вважав, що моїх знань російської мови цілком досить, бо знав напам'ять вірші Пушкіна і Некрасова. Читали ж усім класом і «Муму»...

Я одразу почав читати і збагнув, що, мабуть, за двотижневий строк, на який мені вислано книгу, не прочитаю її... Та незабаром мої сумніви розвіялись:

я розумів зміст, взаємини людей, незрозумілі ж місця з жалем пропускав. Кожного ранку розповідав про все, що прочитав своїм товаришам.

Потім мої однокласники вирішили, щоб я читав їм книжку вголос, а не переказував, бо, мовляв, він (тобто я) не все розкаже, а то й своє щось придумає, ми його знаємо...

Так почалися «голосні читки». Корови завертали хлопці, вимірюючись на лозині, кому припаде, а я читав до хрипоті... Читав і зупинявся майже через кожні двадцять рядків, бо не кожен з нас міг збагнути все, про що йшлося.

З кожним днем я переконувався, що до зазначеного в листі з Києва строку книгу ми не прочитаємо. Тоді наш отаман Максим Бусол вніс категоричну пропозицію: звільнити мене від обов'язків пастуха на тиждень, щоб я переписав у ту частину книги, яку ми не встигнемо прочитати. Я повинен був погодитись і решту днів провів за пекельною роботою (залишалося переписати сторінок 150). Завдання Максима я ускладнив собі сам, вирішивши перекласти роман українською мовою...

Тридцять два зошити списав я, відчуваючи нетерпіння своїх друзів. Крім того був переконаний, що переклад «Мартіна Ідена» я роблю вперше в усьому світі...

Останні сторінки роману... Плакали в полі городищенські пастушки над гіркою долею гордого Мартіна Ідена, але останні фрази роману примусили їх щасливо посміхнутися...

Це я примусив їх посміхнутися. Бо не міг примиритися із загибеллю Мартіна Ідена. Все моє ество протестувало проти жорстокої несправди далекої Америки, і я дописав уже свої рядки після трагічного фіналу роману: «А вранці розрізає хвилі великий білий пароплав... Вахтовий матрос, вдивляючись у безмежне море, раптом закричав: «Людина за бортом!» Матроси миттю спустили шлюпку і підняли на борт знесиленого Мартіна Ідена... Прибігли лікар, капітан. «Живий! Живий!» — сказав якийсь матрос. І Мартін Іден усміхнувся йому...»

Я думаю, що городищенські школярки пробачили таке свавілля їхньому «перекладачеві»... Може, декому з них не вдалося вдруге в житті прочитати «Мартіна Ідена», і вони до цього часу переконані, що прекрасний герой їхнього дитинства залишився живий...

КОРЕСПОНДЕНТ «Перця». Спасибі вам за інтерв'ю, Миколо Яковичу. На цьому і закінчилась ваша «перекладацька» діяльність?

М. З. Ні, але про це іншим разом...

КОР. Ну, а тепер розкажіть, будь ласка, як ви стали письменником, драматургом.

М. З. Я н-не знаю...

КОР. Спасибі. Це дуже важлива деталь...



— Між іншим, тепер уже не модно пускати живу кішку в нову квартиру!

ЧУДО-ДІЙНИЙ ЗАСІБ

ГУМОРЕСКА

Уранці завідуючий плановим відділом радить бухгалтерові:

— Чув, у вас гіпертонія? Дистаньте весло суніги. Чудодійний засіб.

— Вживали?

— Ні, в мене тиск нормальний. Але один мій приятель прийшов курс.

— І що? — свердлить його поглядом бухгалтер.

— Надзвичайно! Не лише головний біль — думки щезли.

В обід чую в їдальні:

— Якщо на ніч накласти маску з весла суніги, шкіра оксамитовою робиться.

— А мозолі? — цікавиться подагрик Сидорак.

— За добу, як бритвою!

Наприкінці робочого дня голова місцевому умовляв когось по телефону:

— Ви б, дорогенький, ніж утрете вимагати путівку, новий засіб спробували. Який? Треба знати! Весло суніги.

Трубка у відповідь буркотіла щось незрозуміле.

— Ні, по профспілковій лінії неможливо. Тільки через поліклініку. Що за весло? Звідки я знаю! Японське чи індійське. А можливо, австралійське. Зате ж суглоби робляться теплими й пружними. Давайте, дорогенький, дійте!

Увечері — бурхлива дискусія з дружиною.

— Я розуміла, коли тебе обійшли з премією. Нічого не казала, коли замість нас до пансіонату поїхали Козуби. Увійшла в твоє становище, коли одержав догану. Та невже ж ти весла суніги не можеш для мене дістати?

— Навіщо тобі? — слабенько боронився я. — Ти ж абсолютно здорова.

— По-перше, сучасна людина ніколи не буває зовсім здоровою. Треба лише пильно до себе придивитись. По-друге, весло оте — видатний запобіжний засіб проти нервових потрясінь.

— Але... — пробую я вставити слово.

— По-третє, — не дає себе збити з пантелику подруга життя, — воно дає жінці красу!

— Ти в мене й так — найкрасивіша! — підлещуюсь.

— Дешева демагогія! — гримить вона. — Я ж не прошу паризьких парфумів!

«Краще б просила, — гірко думаю я. — Смикнув же мене біс три дні тому вигадати це весло суніги, гостюючи у приятелів! Хто б міг подумати, що вигадка набере такого розмаху?»

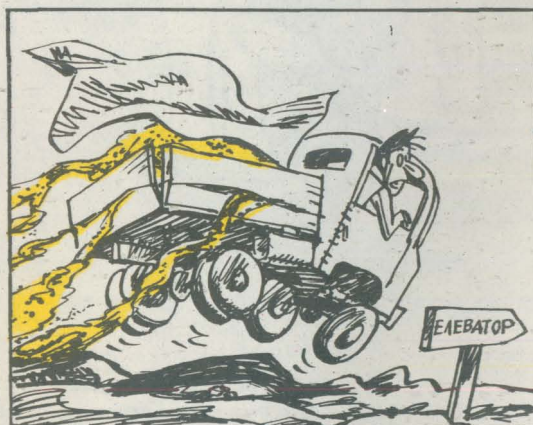
Пальці машинально набирають номер.

— Васильо, привіт! Ти все там же, у аптеці? Старий, будь-що потрібне весло суніги. Питання життя й смерті! Що? За тиждень обіцяють дати?! Я завмираю з відкритим ротом.

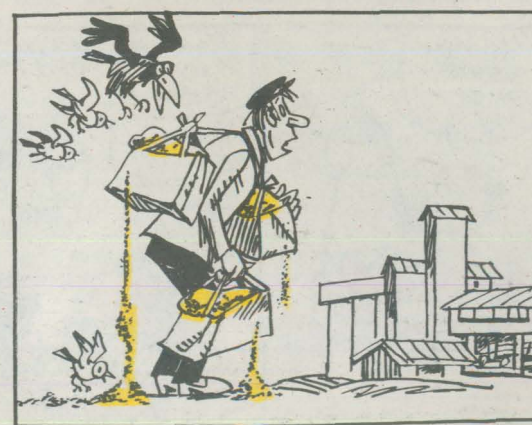
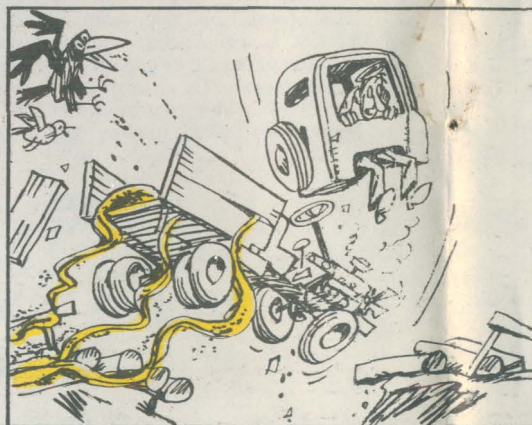
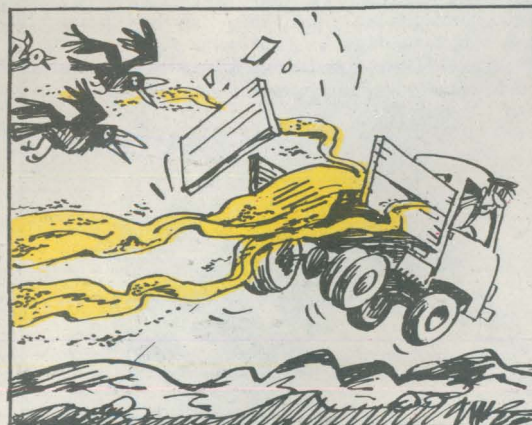
Анатолій ПАСТЕРНАК.

м. Боярка Київської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА



Ех, дороги!..



ПОПІКЛУВАВСЯ!..

У конторі «ПУХСИРОВИНА» Сталася приємна новина: Діловий загосп для сторожів П'ять кожухів роздобуть зумів! Він у хитрих справах був мастак, Тож кожухи розділив отак: Одного дав голові еМКА. Другий головбух носить звика. Третнього «обкатає» він сам. У четвертій опинився зам. П'ятого директору підніс. Сторожам... по дулі дав під ніс!

Петро ПІДКОВА.

НАТОМИЛИСЬ СИРОЇЖКИ

Йшли по лісу сироїжки й натомили дуже ніжки. Захотіли відпочити... Та побачили їх діти, Що ходили з козубцем,— Стали враз під деревцем І сказали: — Сироїжки, Не ходіть ви більше пішки. Просим вас з-під деревця До оцього козубця!

Володимир КЛЕНЦ.

ДЕ СМЕТАНКА!

— Котику, А ти не бачив, Де сметанка І калачик?
— Ні, з малятами Я грався,— Кіт сказав... І облизався.



Алла КОЦУР.

ПЛАНЕТА ПРИГОД

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



ПРО ІЖАКА ТА ЛИСИЧКУ ІЗ СІМДЕСЯТЬМА П'ЯТЬМА РОЗУМАМИ

Сербська народна казка

Зустрілись якось їжачок із лисичкою. Завели розмову про життя-буття. І тут, ні сіло, ні впало, рудохвоста питає:

— Признайся, колюча спинко, скільки у тебе розумів?

— Один, звичайно. Скільки голів — стільки й розумів. А що?

— А у мене голова однінька, проте у ній аж сімдесят п'ять розумів, — похвалилася лисичка.

— Еге, сестричко, мабуть, то занадто! — здивувався їжачок.

— Для тебе, може, й так. А як на мене, то саме враз.

Рудохвоста так пишалася, так водила хвостом перед їжачком,

що геть-чисто забула про обережність. Не згледілась, як опинилася біля самісінької мисливської пастки, й тієї миті, коли зарозуміла лисичка удесяте клялася, що у неї тих розумів не менше сімдесяти п'яти, пастка клацнула і впіймала хвастуху за лапу.

Бідолаха аж завилала від болю, мало лапу не відгризла з досади, та все було марно.

— Ой, лишенько мені, — нарікала лисичка.

— Чого ти жалієшся, кумцю? — озвався їжачок. — Адже в тебе сімдесят п'ять розумів, тож, гадаю, ти легко викрутишся з цієї халепи.

— Їжачок мій золотенький, через свої брехні й необачність, як бачиш, я добре поплатилася.

Порятуй, братику, я довіку того не забуду.

Їжачкові стало шкода довгохвостості, й він мовив:

— Коли прийде лісник, ти прикинься мертвою.

Лисичка так і вчинила. Недовзі, вчувши кроки лісника, вона витяглась і заплющила очі.

Чоловік уважно подивився на здобич, штурхнув її ногою. Лисичка не ворухилася. Тоді мисливець вивільнив її з пастки і поклав долі. І раптом — шурх! — за лисичкою й слід прохолов, лише сухе галуззя зашаруділо.

З того часу лисичка більше ніколи не вихвалюлася.

Із сербської переклав
Анатолій ГУЦЬ.



Мал. А. ВАСИЛЕНКА



ЕПІГРАМИ

АМАТОРАМ ПРИПИСОК

З приписками гримить він до пори,
А все ж із ними загурчить згори.

ПОКАРАЛИ...

До випивону мав багато він охоти,
І тут його потурили з роботи.
Але дружки послали без вагання
У харчвинпром... на перевиховання.

ПРО БАЛАБОНА

Розкусили вже Ливона —
Інтригана-балабона.
Хоч стелився часто листом, —
Був звичайним кар'єристом.

ЗАХИСНИКОВИ МУНДИРА

Оберігав мундир од плям.
Заплямував його ж він сам.

З білоруської переклав
Олесь ЖОЛДАК.

ЗЛІЗАЙТЕ — ПРИТХАЛИ!



Давно канули в лету ті часи, коли наші славні побутовики могли хизуватися — і не без підстав! — своїм пріоритетом на царині сервісу. Нині сервіс обступає нас з усіх боків: на залізниці — сервіс, у небі — сервіс, у перукарні — сервіс. Встигай лишень «сервісуватися».

І ми не відмовляємося. Іноді навіть губу копилимо. Нам по-хорошому, з найкращих міркувань: «Ось, будь ласка, свіженький журнальчик, щоб не нудьгували...» або: «Припрошуємо до чаю...» А ми, замість подякувати, кидаємо: «Читали вже» або «Обійдемося». Потім аж самому стане гидко за власну безтактність, хотів би вибачитись, та дивись, уже й кінцева зупинка...

Отож із сервісом у нас усе гаразд. В основному. Бо в деяких сферах... От, скажімо, вирішили ми поцікавитися, які справи з сервісом на автотранспорті.

— Сервіс на автобусних маршрутах? Ви що, жартуєте?

Ці контрзапитання належать головному спеціалістові відділу автостанцій і розкладу руху Міністерства автомобільного транспорту УРСР Аді Андріївній Шевляковій. Але ж перед цим ми взнали, що Ада Андріївна — найкомпетентніший у міністерстві товариш із порушеного питання. Тому вирішили не відступати.

— А все-таки...

— Ну, якщо ви серйозно, то тут нам особливо нічим похвалитися. Не приживається сервіс у нас. Колись намагалися запровадити набори для харчування. Не вийшло. Служби спеціальної в нас немає. Ну, хіба що свіжі газети,

прохолодні напої... І то лише в автобусах м'якого класу. Деякі водії, до речі, беруть на себе ініціативу і дещо роблять.

Справді, дещо роблять. Як от Віктор Федорович Макаровський, водій автобуса ЛАЗ 31-42, що курсує між Києвом і Кременцем (Тернопільська область). Під час чергового рейсу один із пасажирів поскаржився, що йому «сифонить» ноги: з відкритого верхнього люка свище протяг. Люк, як виявилось, взагалі, не зачинявся...

— Вам дуже холодно? — перепитав Віктор Федорович. — Ну, цій біді ми легко зарадимо.

Після такої обіцянки водій порився в якомусь закамарку і видобув звідти... Що б ви думали? Пляшку самогону! Й урочисто вручив її пасажирові, якому «сифонило» ноги.

— А скільки ж градусів? — поцікавився той.

— Якраз стільки, скільки треба, щоб не вхопив радикаліт, — запевнив Віктор Федорович.

— Ну, то вельми дякую...
Ощасливлений вийняв два карбованці і віддав своєму «рятівникові».

Хіба не сервіс? Хіба не екстраклас?

Не менш зворушливу турботу про своїх підопічних виявляє і водій автобуса ЛАЗ 01-39 Василь Бензюк, який працює на маршруті Київ—Тульчин... Його напарник Павло Шутько веде автобус, а він уважно стежить за тим, що робиться в салоні. Он двоє жваво розмовляють, наче дискутують... Кілька пасажирів щось читають. А цей... Позіхає? Нічим зайнятися? Ні, так не годиться!

— Товаришу, а йдіть-но сюди!
Товариш, який щойно позіхав, підходить.

— Сідайте, — вказує Бензюк на вільне («службове») місце.

Пасажир сідає.
— Ну то що, перекинемося в «дурня»?

— А чого б і ні...

Бензюк дістає колоду карт, умощується на своєму сидінні потилицею до лобового скла. І починається... Мелькають у повітрі шістки, дами, королі... І так без передишки — від Василькова й до Умані...

Чом не культурне обслуговування? І таких прикладів, як свідчить пошта «Перця», можна знайти на автотрасах доволі.

Чи не ці «зразки сервісу» мала на увазі Ада Андріївна, коли згадували про ініціативу деяких водіїв?

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Шашіль на марші

УСМІШКА

Куди то ваші дітлахи збираються, чи не до лісу по гриби?.. Ви ж нагадайте їм, шибеникам, що мурашки руйнувати не годяться. Що, якби не мурашки, не було б і нашого Сизого лісу: шкідлива комашня, короїди, всяка шашіль давно б уже перевели його на купу тирси...

А як урочисто мій солов'яга в клітці виспіває, коли почаствуєш його свіженькими личинками мурашок! Скільки мелодійних радощів тоді, скільки веселощів у його тьохканні — божественно! Зайдіть коли-небудь, погмонимо, послухаєм. Особливо це ось місце:

— Фьор-фьор, цїп-цїп: тю-тю цифірі!

Або:

— Улю-лю, сплюнь! Цьом-цьом чувкі!..

Щоправда, взимку трель погіршується. Де я йому свіжих личинок наберу, адже мурашки у заметах! Я вже не кажу про те, що й літом за мною міліція ганяється, штрафує безбожно. От і доводиться



в духовці насушувати йому, іродові голосистому, тих личинок, щоб аж до літа вистачало. Молоденьких мурашок на зиму теж з відро насущую — щоб меню було різноманітним, щоб у голосі більше ніжності, мрійливості відчувалося, щоб романтичність витонченіше лилася...

Так ви ж ото, сусіде, обов'язково дівторі накажіть, щоб не чіпала мурашників, строго-настрога насваріть. Так їм і розтовкмачте: мурашка — друг людини!

Віктор ВЕКТОР.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- На всякого мудреця доволі співавторів.
- Знав собі ціну... І тому не любив ярмаркових днів.
- Заєць ніколи не назве вовка лісовим санітаром.
- Обережна людина — навіть думки в його голову не приходять, а крадаються.
- Жінки, на відміну від шахістів, не люблять жертвувати фігурою.

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



— Ось який вигляд має справжній мужчина!



Після приходу в Англії до влади консервативного уряду, очолюваного войовничою «залізною леді», на сторінках тамтешньої преси, як гриби після дощу, зарясніли всілякі заяви політичних діячів — керманічі консерваторів аж пуна надривають, роздмухуючи мілітаристський психоз і антирадянську істерію. Тільки-но за океаном рот розкриють, як на туманному Альбіоні одразу ж запонадливо підхоплюють мелодію на заданий тон.

ЛОРД СТАРАЄТЬСЯ...

Штришок до портрета

Але й у цьому галасливому хорі вельми виділяється голос міністра закордонних справ лорда Каррінгтона. Невтомний лорд виголошує промови, дає інтерв'ю, демонструючи перед своїми слухачами та читачами глибокий сум за минулим та залякуючи їх апокаліптичними картинами майбутнього. Невідпорний наступ ідей соціалізму доводить лорда-міністра до страхітливих видів, а зменшення гонки озброєнь сприймається ним як стихійне лихо.

Звичайно, за всім цим бовваніс «радянська загроза», і лорд зі шкіри пнеється, аби зарекомендувати себе ревним борцем проти неї. Для цього він прагне успадкувати все «краще»

від «сильних» діячів його рідної консервативної партії. А тут ще й західнонімецький газетний магнат Шпрінгер підливає до вогню олії, лементуючи: «Де ж той новий Черчілль, який міг би остерегти й змінити хід подій!»

Як відомо, сфабриковане опудало «радянської загрози» в 1946 році було використане Черчіллем для того, щоб, виступаючи в американському місті Фултоні, на весь світ заявити про зміну політичного курсу й тим самим започаткувати еру «холодної війни». Саме ті темні часи для Каррінгтона є чи й не найсвітліші.

Звичайно, лорд-міністр Каррінгтон — то не лорд-прем'єр Черчілль: не той калібр. Та й часи інші. Свій злет Черчілль починав у той час, коли білогвардійці та інтервенти силкувалися покінчити з Радянською владою. Саме він, Черчілль, тодішній військовий міністр Англії, був ревним організатором безславного «походу чотирнадцяти держав» проти зруйнованої війною, здавленої голодом країни — молоді Радянської держави. Потім він усе життя бідкався, що, попри всі його старання, йому та їже з ним не вдалося людство «ощасливити», бо, бачите, «задушення більшовизму при його породженні стало б великим благодіємством для людства».

Зрісши на тих же дріжджах антикомунізму, Каррінгтон старається зажити слави одного із найревніших продовжувачів справи, якій стільки сил віддав Черчілль. До того ж пориви нинішніх заокеанських холодних вітрів, видно, освіжили в лордовій пам'яті догми політики «з позиції сили» стосовно нашої країни і видули з голови повчальні уроки історії.

Міністерське крісло лорда стало своєрідною трибуною, з якої розноситься голос невтомного трубадура холодної війни. Сер Каррінгтон апло-

дує безвідповідальним акціям Білого дому, розрахованим на підлив розрядки напруженості у міжнародній політиці, і сам сторч головою кидається у подібні авантюри. Від імені уряду торі він оголошує так званий список репресалій проти Радянського Союзу, розпинається за те, щоб згорнути торгівлю та культурні зв'язки із нашою країною, збільшити кількість антирадянських радіопередач.

Прагнучи разом із натовськими заводіями «модернізувати» стару Європу за розробленим у Вашингтоні зразком, він страхає її казочками про те, що Радянський Союз, мовляв, «намагається захопити панування над європейським континентом», залякує своїх співвітчизників якимись «підозрілими підводними човнами», що снують біля англійських берегів.

Звичайно, лорд-міністр воліє «дивитися далі Європи». І, звичайно, дивиться. Навіть — що, зрозуміло, й не дивно при такій посаді — здійснює не близькі вояжі, щоб пильніше до всього на місці придивитися, та й себе зблизька там показати. Вирушаючи в дальні краї — скажімо, у той же Пакистан чи Китай, — він у «старі добрі часи» не став би куматися з тамтешніми правителями і діяв би за відомим рецептом Джона Буля: в заморські землі їхати з кийком плантатора, кайданами і кулями. Сьогодні ж він вирушає туди з набором солодких компліментів, приправлених для більшого смаку гострою антирадянщиною.

Одне слово, натхнений духом Черчілля, лорд Каррінгтон старається на всі заставки. Але, як знаємо, людському «благодійникові» Черчіллеві не вдалося «задушити більшовизм» іще навіть «при його народженні». А тепер же часи не ті — ми уже давне-е-ень-ко із пелюшок вибралися.

М. КРАСНЕНКО.



ПЕРЕД ЗМАГАННЯМ

Байка

— Змагання з бігу завтра. Ви готові? —
Сказав Осел Волові.
— Дистанція така:
Від лісу до ставка.
Гадаю, поєдинок буде не легкий!..
— А хто суперник мій?
— Хто ж, Заець сірий.
— Як? Повтори! Не їму я віри!
Смієшся, мабуть, наді мною!
Мені змагатися з такою дрібнотою?
І потім, прошу пам'ятати, — я не з тих
Хто обража слабких
Й ганяється за перемогою легкою.
Ні-ні, я не прийму нерівного двобою!
Ги-ги, суперника мені знайшли!..

Е-е, вже тепер не ті й Воли.

Антоніна ТОРЛЮН.

ЗООАФОРИЗМИ

Перелітний плазун.

Вовки і в нічну зміну працюють з вогником.

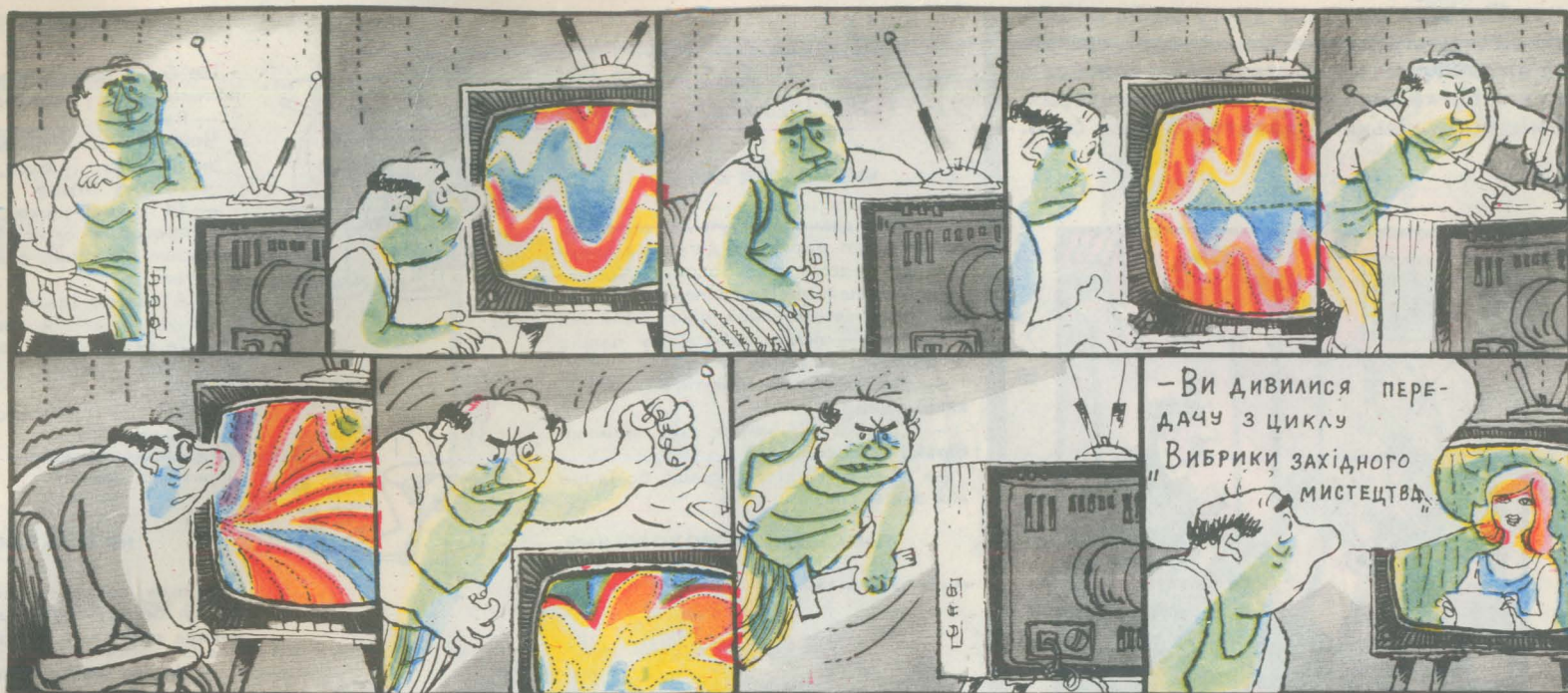
Людоджери не скаржаться на однамітність меню.

Леонід ЗАБАРА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



Відкриття магазину.



У вільний від сну та громадської роботи час я інколи, бувало, задумувався над тим, що б саме я зробив, якби мене (через чийсь там недогляд, звичайно) раптом взяли та й призначили якимось начальником. Ну, нехай не начальником, а директором. Навіть не директором, а бодай просто завідуючим. І підпорядкували мені якусь кількість людей.

З чого я розпочав би? Насамперед, звісно, з наведення залізної дисципліни. Тобто, щоб підлеглі слухались мене. А для цього зрозуміло, необхідно, щоб керівника поважали. Але заслужити повагу — на це потрібен час, а мені ж сувора дисципліна необхідна вже з першого дня. Отже, міркував, поки почнуть поважати, слід добитись того, щоб мене, принаймні, боялись. Бо коли ще не поважатимуть

від працівників установи з інтригуючою назвою РВВ ВНДПІ, котра при перевірці виявилась звичайним редакційно-видавничим відділом Всесоюзного науково-дослідного інституту патентної інформації. А сумні думки про неминучий мій провал виникли, коли я побував на місці та ознайомився з досвідом діяльності завідуючої тим РВВ Н. О. Зінзікової.

Ніна Олексіївна Зінзікова, молода жінка і ще молодший керівник, діяла, власне, точно за моїми перспективними задумами. З підлеглими відразу почали розмовляти тільки, сказати б, басом. Коли заходила в кімнату, де працюють редактори, то усмішку на її обличчі можна було побачити не частіше, як сонце під час полярної ночі. І мова лише одна: «Спите тут усі, спите. А треба працювати». І табличку на дверях, як і я собі планував, теж повісила: прийом з особистих питань у такий-то день

викликати невдоволення керівника і тим більше якось негативно відбитись на ставленні до неї. Але помилилась. Узимку Г. Чайкіна пішла у відпустку — в зв'язку з хворобою доньки. Перед від'їздом попередила представника адміністрації, що їй, у тому ж зв'язку, знадобиться кілька додаткових днів за власний рахунок. І перед закінченням відпустки надіслала відповідне прохання телеграфом. Але завідувача вирішила додатково не давати, хоч виробничими потребами таке рішення не було викликано. Про своє рішення, однак, Зінзікова не повідомила Чайкіну. Коли ж остання повернулась, то їй оголосили, що вона вчинила прогул, а за це її будуть звільняти з роботи. (Отак! Щоб не була надто розумною!).

Та щоб така акція здавалася не примхою адміністратора, а волею колективу, Н. Зінзікова зажадала, щоб поведінку Чайкіної попередньо обговорили на зборах колективу.

Що ж, ніякого новаторства вона в цьому не виявила. Трапляється ще так, коли керівник, не будучи впевненим у своїй правоті, намагається, про всяк випадок, заручитися голосом мас. Мовляв, не я того хотів, а колектив зажадав, а на думку колективу мусимо зважати. Але ж Ніна Олексіївна (чітко дотримуючись моїх вищенаведених розробок) уже зуміла встановити порядну відстань між собою і колективом. А на відстані важко визначити, якою буде думка мас. І Ніна Олексіївна таки прорахувалась. Збори вказали Г. Чайкіній на те, що вона при оформленні додаткової відпустки припустила недбалість, однак причину запізнення визнали поважною.

Але Н. Зінзікова уже затялась і все-таки добилася звільнення Чайкіної з роботи. Потім був суд, який встановив, що в даному разі «адміністратор вжив крайніх заходів щодо позначки без достатніх підстав». І поновив Г. Чайкіну на роботі з виплатою їй компенсації за вимушений прогул. До того ж, в окремій ухвалі вказав, що при звільненні Г. Чайкіної адміністрацією було «допущено цілу низку порушень».

Чайкіна приступила до роботи. Але завідувача Зінзікова не подарувала цього неслухняному колективу. І редакція випуску дуже швидко це відчула. Раніше редактори мали можливість раз на тиждень працювати вдома. Це було зручно працівникам і, до речі, підвищувало продуктивність праці. Тепер таку практику відмінили (от вам за це!). Хоч три інші редакції і далі працюють по-старому (з домашніми днями тобто). І в усьому іншому Ніна Олексіївна дає відчуття цій редакції, що вони не милі діти, а осоружні пасинки.

І все ж у цій невеселій історії можна уздріти й дещо позитивне. Добре, зокрема, те, що мене досі не призначили ні начальником, ні директором, ні навіть простим завідуючим. Бо при моїй недостатній компетентності в питаннях керівництва, та ще й при відсутності контролю і допомоги з боку старших товаришів, я міг би теж бозна-яких дров наламати!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Ужгород.

Адміністративне ЗАВ'ЯТТЯ



і вже не боятимуться, то й слухатись не будуть. Підлеглі ж, вони як діти.

Що ж треба зробити, щоб мене боялись? Для цього, міркував собі, необхідно відразу встановити відстань між мною і підлеглими. А як її встановити? Передовсім постарався б якомога рідше з'являтися перед масами, якомога менше розмовляти з ними. А якщо вже розмовляти, то тільки зверху, тільки про роботу, яку вони, на мій погляд, роблять недбало, тільки про їхні обов'язки, котрими вони нехтують. У такому от дусі. Одне слово, щоб при кожній моїй появі у них мимоволі виникав комплекс власної неповноцінності.

А щоб уже довести спілкування з ними до мінімуму, я одразу повісив би на дверях табличку, котра б регламентувала години прийому. Звичайно, здогадувався я, знайдуться мудрагелі, що почнуть давати мені так звані дружні поради, роботи зауваження. До таких слід буде застосовувати засоби персонального впливу, аж до звільнення з роботи. Щоб не були такі розумні! Це, безумовно, справить необхідне враження й матиме позитивний вплив на інших. Таким чином мені вдасться добитись беззастережної слухняності і порядку.

Перевірити на практиці ці свої теоретичні викладки мені не вдалося, бо ніхто поки ще не призначав мене ні начальником, ні директором. Ні навіть завідуючим. Але в ефективність своїх проєктів я глибоко вірив. Однак нещодавно трохи засумнівався в них. І не лише засумнівався, а й почав думати, що вони могли б кінчитись блискучим провалом.

Сумнівні зародив колективний лист з Ужгорода,

тижня, від і до. Причому приходити можна, попередньо записавшись у інспектора відділу кадрів, і тільки із завідуючим своєї редакції. А працівникам, скажімо, редакції випуску не хочеться іти на прийом зі своєю завідуючою С. Ю. Нікітіною, бо вони якраз хотіли розповісти про те, що Світлана Юхимівна буває і неухважною, і нетактовною.

Та мало які бувають особисті питання. У тій же редакції, як і в інших, працює переважно молодь, недавні випускники вузів. У напрямленнях на роботу записано: забезпечити квартирами в приватному секторі. То вони, наївні, вважали, що як прийдуть, то їх поведуть на заздалегідь підготовлені квартири, з господарями яких уже про все домовлено — і про оплату, і про прописку, і про все інше. А керівники РВВ натомість сказали: ідіть у приватний сектор і самі з тим сектором домовляйтесь. Дехто зумів, дехто — ні. Отже, особисті питання виникають. Але потрапити в кабінет Ніни Олексіївни, як бачимо, непросто.

Молодим, відомо, дуже хочеться якнайшвидше відітти себе дорослими. «А Ніна Олексіївна поводить з нами, як із п'ятикласниками, які розмовляють під час уроку». Це з почуттям глибокої образи казали мені майже всі працівники редакції.

А приводом для написання колективного листа до «Перця» став випадок з редактором Г. І. Чайкіною, досвідченим працівником, громадською активісткою, єдиним, до речі, комуністом в редакції випуску. Саме вона, посилаючись на свій досвід, інколи робила зауваження завідуючій. Вважала це можливим і навіть необхідним для поліпшення роботи. Їй і на думку не спадало, що це може

«Перець» випустив другу серію плакатів для ілюстрування стінних газет, стендів та вітрин груп і постів народного контролю та штабів «Комсомольського прожектора». Вміщуємо кілька карикатур з цієї серії.



— Ви що, хлопці, це ж зекономлена мною сировина!



— Ми боремося за економію пального, тому вибачай, що хлопну тобі небагато!..



Без слів.

Народні УСМІШКИ

ЧИІ ЧОБОТИ КРАЦІ!

Це було давно. От ідуть два селянини дорогою до церкви. Одягнені в чисту святкову одягу, але босоніж. Чоботи несуть на палицях за спинами. Дійшовши до церкви, взулися, а коли вийшли з церкви — знову чоботи на палиці почіпляли і на спини взяли.

— Добрячі в тебе чоботи, Юхиме! — каже один.

— О, зносу їм немає. Ще покійний батько їх носили...

— Е-е-е... Тоді мої краці, бо їх ще мій дід носив...

Повідомив В. ГОРОХОВСЬКИЙ.

м. Хмельницький.

НЕ ЗОВСІМ...

— Ну як, Петько, твоя мати вже одужала? — запитав сусід.

— Та так, не зовсім...

— Як це не зовсім?

— А так... Мене вже відлупцювала, а тата ще не подужас...

Повідомив М. Г. ЛАВРИК.

с. Миколаївка
Ровенського району
Сумської області.



ЧИ ДАЛЕКО ІДЕ

Це було давно. Їхав у поїзді один чоловік. Аж тут контролер.

— Ваш квиток!..

Чоловік шастає по кишенях:

— Та брав... Їй-богу, брав...

— Платіть штраф.

— Та грошей немає...

Спересердя огрів його контролер ліхтарем по спині, а потім охолов та й питає:

— А далеко їдеш?

Почув чоловік спину та й каже:

— Та як спина видержить, то, може, й до Одеси доїду!..

Повідомив К. ЧЕЧЕЛЬ.

с. Голоківка
Чигиринського району
Черкаської області.

НУ Я ХАЗЯЙКА!..

Налила жінка чоловікові на обід миску борщу — він швиденько виїв, налила другу — і ту доїдає...

— А ти знаєш, Петре, я забула посолити борщ! — каже жінка.

Петро як схопиться, як вдарить ложкою об стіл, як закричить:

— Ну, ти й хазяйка!... А я ото їм, їм, і таки відчуваю, що в ньому чогось не вистачає!..

Повідомив С. О. ЛУЦЕНКО.

с. Вільхивець
Звенигородського району
Черкаської області.



«...Прошу вашого рішення розібрати мою заяву задовільнити так, щоб я міг із своєю сім'єю свobodно жити».

(Із заяви).

Записав АТАМАНЮК М. П.

«Казаковская молочно-товарная ферма одна из

ведущих по надоям молока среди молодежи».
(Із виступу).

Надіслав А. ДАРИЄНКО.

«На мою вимогу завідуючий гаражем Майстренко І. Й. назвав мене свинцею».

(Із виступу на зборах).

Надіслав А. СУПРУН.

«Адміністрація Ананівського райпобуткомбінату повідомляє, що робота міської лазні з 3 травня переноситься на 4 і 5 квітня».

(3 повідомлення по районному радіомовленню).

Надіслав В. КОНОВАЛЬЧУК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА



— Мене загнав у санаторій шлунок.
А тебе?

— Печінка!

Іноземний



Малюнки з журналів:
«ЄЖ» — Белград,
«СТИРШЕЛ» — Со-
фія, «ДИКОБРАЗ» —
Прага, «РОГАЧ» —
Братіслава.

гумор



Без слів.



Без слів.



Без слів.



«Книголюб».



Отсканировал reductorer
для rutracker.org

★ Жителі вулиці Коцюбинського (місто Хмельник Вінницької обл.) поскаржилися Перцеві на погане водопостачання.

Голова виконкому Хмельницької міськради О. І. Ткаленко повідомив редакції, що нині водопровідну мережу відремонтовано і вода подається безперебійно.

★ У листі з міста Полонного (Хмельницька обл.) писалося про те, що вже багато часу минуло, як розпочали ремонт міської бані, а кінця тому ремонту й досі не видно.

Як повідомив голова Полонського райвиконкому О. В. Клименко, факти, вказані в листі, підтвердились. Нині баню відремонтовано і відкрито.

★ Про те, що жителі вулиці Постишева у райцентрі Олевську (Житомирщина) вже тривалий час не мають електричного світла, йшлося в одному з листів до редакції.

На цей лист голова Олевського райвиконкому

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

М. М. Пилипчук надіслав відповідь про те, що дійсно під час сильної грози було пошкоджено трансформаторну підстанцію. Нині змонтовано нову підстанцію. Крім того, на вулиці Постишева старі дерев'яні стовпи замінено залізобетонними, і тепер електропостачання налагоджено, як належить.

★ Голова Воскресенської сільради (Буринський район на Сумщині) Жежелевський В. А. та начальник виробничої ділянки місцевого колгоспу «Перше травня» Злоба І. Т. на роботу з'явилися невчасно, а коли

й з'являлися, то бували вже «під мухою». Колгоспники написали про це листа редакції.

Голова Буринського райвиконкому М. А. Сикальчук повідомив, що неправильну поведінку Жежелевського В. А. та Злоби І. Т. було обговорено на партійних зборах. Їм оголошено суворі партійні стягнення з занесенням до особових справ.

★ У селі Піонерському (Роздільнянський район Одеської обл.) центральна проїжджа дорога сильно розбита, а місцеві керівники на неодноразові прохання й скарги односельчан відбуваються самими обіцянками. На ділі ж нічого не роблять. Такий лист надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова Роздільнянського райвиконкому В. Є. Воронюк повідомив, що для ремонту дороги місцевий радгосп «Степовий» виділив 25 тисяч карбованців і нині ремонтні роботи ведуться.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 16(1106)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.07.81. Підписано до друку 04.08.81. БФ 11748. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3 400 000. Зам. 03322.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Орден Леніна комбінат печатні видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».



Рупор антирадянщини.